

roekeloos begonnen, heeft de wuftheid van het Grieksche volk treurig in het licht gesteld. Na den roes van heldhaftige gevechten waren de Grieken op *geen enkel punt in staat hun stellingen te bewaren. Soldaten jouwden den kroonprins uit, toen hij hen wilde laten standhouden. Te Athene werd gelogen zoo lang het mogelijk was en toen dat niet meer ging, wierp men er een ministerie omver en gaf den Koning en diens dappere zonen de schuld. De kroonprins is de ongelukkigste koningszoon die bestaat. Hij heeft geen groote veldheerstalenten, maar hij is een moedig man gebleken, die misschien, met betere bevelhebbers en een andere organisatie, met Noorsche taaiheid de Turken zou hebben gestaan.*

De sympathie voor een vrij volk, strijdende tegen den onderdrukker van geloofs- en landgenooten, is overgegaan in een diep medelijden voor een verslagen volk met een onbekwaam bestuur, een impopulair vorstenhuis en een schatkist zonder bodem.

De Duitsche Keizer heeft het zich in het Oosten niet moeielijk behoeven te maken; zijn vriend, de Turk, kon het daar alleen af. Hij had trouwens genoeg aan het hoofd. De reis van keizer Frans Jozef naar Sint-Petersburg is wel niet onrustbarend, maar een zoo hartelijke ontvangst als hem daar bereid werd en zoo innige vriendschapswoorden als daar klonken, maakten het toch noodig de aandacht gevestigd te houden op de stevigheid van het Drievoudig Verbond. Binnenslands was de ontevredenheid over den Rijkskanselier voor het eerst sinds diens optreden algemeen — behalve dan bij de zuiver reactionaire partijen. De belofte om de hatelijke wet op de vereenigingen te verzachten is nagekomen op een wijze, die van schending van het gegeven woord niet veel verschilt. Het wetsontwerp is ingediend, maar reeds begraven.

Dan moesten er manoeuvres gehouden worden in het Rijkslant. In de buurt van Metz werden vestingen bestormd en verdedigd onder des Keizers oog en tot niet geringe ergernis der Franschen. Dezen weten hun oordeel over Wilhelm tegenwoordig minder dan ooit te bepalen. Er is voor hen niets zoo ergerlijk als die schijn-aanvallen vlak aan hun oostelijke grens, waar een punt van het Rijkslant hun land binnen dringt bij Nancy, dat in geval van oorlog uit het front en van ter zijde kan worden aangevallen; zoo heeft Moltke het gewild bij de regeling der grens.

Maar tegelijk zendt de Keizer een vorstelijke gift aan het comité van den verbranden liefdadigheidsbazaar en is hij de eerste met zijn telegram aan president Faure ter gelegenheid van de ramp. De aandrang tot revanche gaat al meer en meer over in een gevoel van weemoed, is in Frankrijk zelf gezegd. Maar dan komen er ineens weer die manoeuvres van Metz tusschen.

Een oogenblik maar heeft de politiek in Frankrijk moeten zwijgen voor het verschrikkelijk onheil in de rue Jean-Goujon, waar honderd dertig personen — meest vrouwen uit de aanzienlijkste kringen — letterlijk levend verbrand zijn. Maar aldra heeft zij haar rechten hernomen. De geestelijke die in de Nôtre-Dame, in tegenwoordigheid van president Faure en van de ministers